

salesiánský magazín

1
2012

**ROZHOVOR
S PAVLEM ŽENÍŠKEM**

**ZEMŘEL
P. KAREL TINKA**

**VYCHOVÁVEJ
JAKO DON BOSCO**

**Tvé misie
budou
na Kubě**

obsah

úvodník str. 3

tvé misie budou na Kubě! str. 4–5

rozhovor

str. 6–7

Pavel Ženišek v Bangladéši

výročí narození D. Boska str. 8

čeští misionáři píší str. 9

láska a boj str. 10

knížní novinky str. 11

vychovávej jako D. Bosco str. 12

havířovský Maják str. 13

zemřel P. Karel Tinka str. 14–15

Muzikantská Cecilka str. 17

ukázka z knihy str. 18–19

P. Jan Med str. 20–21

**zajímavosti ze života církve,
ze světa, misie** str. 22–24

oslavenci str. 26

Maskův memoriál 2011 str. 27

vánoční turnaj dvojic str. 28

Slovo redakce

Milí čtenáři,

byla to pro mě krásná zkušenost, psát divadlo o Donu Boskovi a potom v něm také hrát. Všichni, kdo jsme se na tom podíleli, jsme chtěli nechtěli museli proniknout do jeho světa, ztotožnit se s ním, nahlédnout pod pokličku jeho zápasů s turínskými kněžími, arcibiskupem, politickými veličinami, ale také jeho starostmi a radostmi při práci s chudými kluky. Dnes máme tendenci vidět život našeho zakladatele očima životopisců-hagiografů, kteří popisují člověka Jana Boska tak, aby byla jasná linie jeho svatosti a heroičnosti. Při navrhování divadla Don Bosco aneb Nové šaty pro Pannu Marii nám bylo jasné, že na mnohá rozhodnutí svého života byl sám. Když se mu například zřítila novostavba internátu na Valdoku nebo když se mu rozprchlí kluci ke Garibaldiho legiím, neměl najednou vedle sebe nikoho jiného kromě pár nejvěrnějších kluků a matky Markéty a oporu ve své nezlomné víře v Marii Pomocnici. Velkou výzvou bylo také dát dohromady divadelní soubor, určit správné herce pro příslušné role, přimět je k charakterovému herectví, vymyslet hudbu, nápovědu, scénu a všechny detaily... (Karbousi, děkuji!) Shodit ze sebe starosti všedního dne a ponořit se do divadla, je očistné a všem vám to, milí čtenáři doporučuji. Editorial píšu v předvečer divadelního představení a doufám, že se to povede. Mám trému!

Váš vděčný

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončeková
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk Rentis, s. r. o.
MČ 47 465, ISSN 1214-5262, MK ČR 5673

Blahoslavený Albert Marvelli

Je to první salesiánský bývalý žák, který byl církví blahorečen. Blahorečení Alberta Marvelliho je výzvou k nalézání cesty ke svatosti v rodině, v práci, v politice: ale je také poctou pro salesiánskou výchovu, ze které mohou vyrůstat i svatí. Toto bylo silným přesvědčením Dona Boska, kněze, vychovatele a formátora mladých světců.

Albert předstihl Druhý vatikánský koncil a potvrdil své povolání laika působícího ve světě, který není považován za něco negativního, ale za vinici Páně. Žil tak svoji svatost ve studiu, v práci, v každé situaci, ve které se ocitl.

Příběh Alberta Marvelliho nachází svou půdu pro vzkříšení a růst v salesiánském středisku v Rimini, ve farnosti Panny Marie Pomocnice. Boží volání přichází prostřednictvím víry jeho rodiny a skrze prostředí plné života a křesťanských hodnot, jakou je salesiánská oratoř, kde příklad a přitažlivost Dominika Savia působí silně a nakažlivě. Vyniká mezi ostatními kluky z oratoře svými neobyčejnými ctnostmi a zdánlivou samozřejmostí, se kterou se pouští do těch nejtěžších úkolů.

Albertovi je pouhých 15 let; ale salesiáni už chápou, kým je: stane se delegátem aspirantů a animátorem v oratoři. Pracuje s nejvyšším nasazením mezi mládeží, nasměrovává ji ke správnému pojetí hry a zábavy. Je inteligentní, má dobrou

paměť, je mírný, ale živý, má silnou povahu, je štědrý, plný hluboké zodpovědnosti a smyslu pro spravedlnost; díky svým lidským kvalitám je velmi oblíbený mezi svými vrstevníky.

V létě roku 1946 po dlouhém přemýšlení zvolí své povolání, které v předešlých letech balancovalo mezi řeholním zasvěcením a kněžstvím: založí rodinu a požádá o ruku Marilenu Aldè di Lecco, se kterou se seznámil v Rimini během prázdnin a se kterou si vybudoval silné duchovní přátelství. Albert se rozhodne vyznat Marileně svůj úmysl a píše jí: „...cítím, že mé srdce bije pro tebe, jsi stále krásnější. Mohlo by tohle být povolání, ze kterého se rodí láska?“ Na dopis nedostane odpověď.

Albert je připraven i na tuto bolest: „Příliš miluji Pána, než abych se rozčiloval nebo plakal kvůli jeho vůli... této vůli musíme obětovat uspokojení našich pozemských tužeb a ideálů.“

Život Alberta je silnou výzvou především pro laiky, aby „svědčili o víře každý prostřednictvím svých ctností: věrností a něhou v rodině, schopností v práci, houževnatostí ve službě pro dobro společnosti, solidaritou ve vztazích, tvořivostí v ujímaní se užitečných činností pro evangelizaci a podporu lidí. Teď záleží na vás, abyste – ve spojení s vašimi pastýři – dokázali, že evangelium je aktuální a že víra nevyčleňuje věřícího z dějin, ale naopak ho s nimi hluboce spojuje,“ píše Jan Pavel II.

*Pascual Chávez,
hlavní představený salesiánů*

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský magazín zasíláme bezplatně každému, kdo o to požádá. Od roku 1887 je to dar Dona Boska těm, kteří sympatizují se salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín
Kobyliské nám. 1
182 00 Praha 8
tel.: 283 029 218
e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Tvé misie budou na Kubě!

Těsně před vánočními svátky dorazila z Věčného města zajímavá informace: „Dostala jsem neobvyklý dárek – **mou budoucí vlastní se stane Kuba! Postěhuji se asi tak za půl roku. Olga Landrová“**

Olinka (jak ji asi všichni u nás v Čechách známe) patří mezi 17 budoucích misionářek, které o loňských prázdninách přicestovaly do hlavního domu sester salesiánek v Římě s cílem připravit se na práci v misijních územích.

Sestry nejdříve navštívily Mornese (místo narození jejich zakladatelky Marie Dominiky Mazzarellové) a Turín. V září dostaly v bazilice Panny Pomocnice misionářské kříže a od října pro ně začal roční kurs misionářské formace na Papežské univerzitě Urbaniana.

V průběhu celého roku se budoucí misionářky účastní různých formačních zkušeností buď v hlavním domě či na univerzitě Urbaniana nebo Papežské fakultě pedagogických věd Auxilium a v domě spirituality Matky Ersilie Cantové. Kromě toho mají příležitost podílet se na různých akcích, pořádaných církví a dalšími náboženskými a výchovnými institucemi. V komunitě Sant'Egidio např. získávají apoštolskou zkušenost v kontaktu s emigranty, obsluhují každou sobotu odpoledne u stolu.

Cestu rozlišování začaly 9. prosince a 23. a 24. prosince jim a jejich příslušným inspektorím bylo sděleno místo, kam půjdou na misie.

Salesiánky na Kubě

V prosinci 2011 oslavily sestry salesiánky 90. výročí přítomnosti na Kubě.

O příchod salesiánské rodiny na tento ostrov se zasloužila velmi

Salesiánská oratoř v Havaně

majetná paní Dolores Betancourtová žijící v New Yorku. Když ve svém stáří navštěvovala rodné město Camagüey na Kubě, vnímala velkou potřebu založit instituce pro výchovu a vzdělávání dětí a mládeže. V USA se seznámila s výchovným dílem Dona Boska a neváhala zajet do Turína a osobně požádat o příchod sester salesiánek do Camagüey. Odkázala salesiánské rodině velkou část svého dědictví. Trvalo to však ještě několik let, než

se podařilo otevřít první komunity. V prosinci 1921 začaly první sestry misionářky vyučovat katechismus ve třech farnostech a již počátkem roku 1922 otevřely v nově postavené budově školu pro děvčata. Během několika málo let se salesiánské dílo velmi rozrostlo.

Olinka navazuje

V roce 1961, kdy bylo na Kubě již 150 sester ve dvanácti komunitách, byla režimem Fidela Castra zastavena veškerá jejich vzdělávací a výchovná činnost, zavřeny a znarodněny školy a internáty. Část zabavených budov stát udržuje a provozuje v nich školy či nemocnici, ostatní se nevyužívají a chátrají. Mnoho sester muselo odejít a činnost těch, které nebyly vyhoštěny byla omezena jen na pastorační a katechetickou práci ve farnostech. Tento stav více či méně trvá až doposud.

Není bez zajímavosti, že jedna z prvních českých sester salesiánek sr. Františka Janáková, která odjela do řeholní formace do Turína, hned po prvních slibech a krátké misijní

První salesiánky na Kubě

formaci odjela v roce 1939 na misi na Kubu, kde se po čtyři roky věnovala výchově děvčat, především vyučováním šití a katechezí.

Dalším jejím působištěm byla Dominikánská republika. Byla velmi oblíbená, lidé ji místo sor Františka oslovovali „sor Checo“. Zemřela před pěti lety v pověsti svatosti a v Santa Domingu na ni stále s láskou vzpomínají.

Současnost

Dnes působí na Kubě 20 sester salesiánek ve čtyřech komunitách v Camagüey, Guanabacoa, Manguito a Manzanillo. Svou činnost zaměřují hlavně na katecheze, oratoř, rukodělné dílny – vyšívaní a tkaní, doprovázení a formaci zahraničních studentů, farní animaci, formaci salesiánů spolupracovníků, evangelizaci a misijní pastorační práci. Sestry ve farnostech vyučují náboženství pro děti, připravují na svátosti, vedou různé umělecké aktivity jako pěvecký sbor, divadlo a různá modlitební a formační setkávání.

Práce se středoškolskou mládeží je méně dostupná. Mladí lidé, kteří chtějí studovat na vysoké škole, musí projít tzv. předuniverzitním studiem (3 roky – od 15 do 18 let), které je internátní a umístěno daleko od větších měst. Domů jezdí o víkendech nebo i jen jednou za čtrnáct dní. Hlavní náplní jejich činnosti je studium a práce na poli.

V těchto zařízeních jsou však vystaveni mnohým nebezpečím, především morálním. Sestry do těchto internátů a škol nemají přístup. Radost jim dělá, když se dozvědí, že někteří studenti, kteří k nim dříve chodili na náboženství, se tajně vyhledávají, povzbuzují a zakládají modlitební společenství.

Evangelizační činnost probíhá především na vesnicích, kde se zakládají tzv. misijní centra. Takové centrum není nic jiného než jednoduše domluvené místo setkávání

Sestry z komunity v Camagüey

jako např. přístřešek domu některé rodiny, náměstí, strom, hřiště...

Náročné je pro sestry (a nejen pro ně, ale pro všechny Kubánce) cestování. Benzin je drahý a dá se koupit jen na určitých místech, většina lidí auto nevlastní. Nejběžnější do vesnic cestují na nákladních autech nebo traktorem, protože cesty jsou ve špatném stavu, autem často nesjízdné. Do některých vzdálenějších vesnic se sestry dostanou jen jednou za měsíc.

Kubánci jsou vesměs lidé velmi přátelští, pracovití a houževnatí. Nejvíce je trápí chudoba, když jim chybí základní potřeby k životu. Režim jim nedovoluje se nijak

zařadit, musí tedy riskovat. Práce je nedostatek, je velmi málo placená a možnost soukromé činnosti je omezena jen na některé obory. Potraviny jsou na přiděl podle počtu osob v domácnosti a funguje státní kontrola i nad chovem dobytka a pěstováním na soukromých pozemcích. Školství a zdravotnictví je hrazeno státem, je však velký nedostatek léků. Mnohým Kubáncům se podaří odejít za prací do Spojených států, aby tak finančně pomohli svým rodinám. Většina mladých lidí se snaží dostat na studia do zahraničí. Lépe placená povolání na Kubě jsou lékaři a učitelé.

Jiří Kučera

Olga Landrová

- Narodena 1968 v Mladé Boleslavi
- Nejstarší ze tří sourozenců
- 1990 počátek formace v Praze
- 1995 složení prvních slibů v Hradci Králové
- 2001 složení věčných slibů v Brně-Žabovřeskách
- 2001–2004 studium misiologie na Urbanianě v Římě

Pavel Ženíšek v Bangladéši

Novým působištěm P. Pavla Ženíška – Gambiho je od 1. prosince 2011 Don Bosco Centre Utrail v Bangladéši, které leží na severu země – asi 10 km od hranice s Indií, v diecézi Mymensingh, v distriktu Netrokona, v oblasti Birisiri. Nejbližší městečko, kde je pošta, se jmenuje Durgapur. Na Google Maps se to dá najít pod „Don Bosco School Birisiri“.

Pavel se do daleké ciziny vydal poté, co si více než patnáctiměsíční čekání na vízum zpestřil přípravným kurzem pro misionáře v Římě, studiem angličtiny v salesiánské komunitě v Londýně a pak tříměsíčním pobytem v Krishnagaru v Indii, kde se začal učit jazyk, který nyní potřebuje nejvíce – bengálštinu.

Kdy jsi ucítil povolání odejít do misí?

Já přesně nevím. Neměl jsem okamžik, kdy bych si řekl: „Ha, právě jsem ucítil misijní povolání!“ Spíš to ve mně nějak postupně rostlo, skládalo se do takové mozaiky a čím dál víc se jaksi dralo z hloubi nitra na povrch. Asi to ve mně už bylo delší dobu, ale více jsem si toto vnitřní puzení začal uvědomovat tak

Gambí s dětmi z misie

asi před pěti, šesti lety. Ale, jakožto „váhavý střelec“ od přírody, jsem se bál, aby to nebyl nějaký můj úlet, útěk, hledání dobrodružství, anebo kojení spasitelských komplexů. Dost jsem se za to modlil, přemýšlel, bavil s pár lidmi a nakonec se týden trápil u trapistů. Tam jsem se rozhodl, že se do misí představeným nabídnu a nechám to na Něm jak všechno dopadne. Počítal jsem i s variantou, že mě třeba nikam nepošlou, ale ze své strany jsem se už rozhodl. To bylo v prosinci 2008.

Chtěl jsi jít do Bangladéše nebo jsi rozhodnutí o místě nového působení nechal na představených?

My, salesiáni, jsme zčásti demokratická kongregace, takže se mě nejdřív z Říma ptali, kam bych chtěl jít. Já říkám, že nevím, že nemám žádné své vysněné místočko. Na to mě poslali seznam zemí, které byly v kurzu, ať aspoň napíšu, kam bych jít nechtěl. Tak jsem napsal, že bych zrovna nemusel do Evropy (je to moc blízko) a Jižní Ameriky (už tak dost katolický kontinent). Takže v podstatě zbyla Asie a Afrika. No, a pak přišel dopis s otázkou, co bych říkal na Bangladéš... Tak jsem řekl: „Škoda.“ A pak „FIAT“. Mám prostě ty dvě auta rád. Ne, vážně... „Škoda“ proto, že jsem si tipl špatně – spíš jsem totiž čekal, že z toho bude nějaká frankofonní země v Africe. No, a „FIAT“ nakonec proto, že jsem opravdu neměl důvod Bangladéš nevízt.

A co na tvoje rozhodnutí říkali jak představení, tak rodiče a okolí?

Já už ani přesně nevím. Měl jsem dojem, že to bylo většinou takové oboustranné, dvojsečné nebo jak se

Pavel Ženíšek, salesián

- narozen před 40 lety v Plzni, má 3 sourozence,
- vystudoval hutnickou fakultu na VŠB v Ostravě, obor slévárenství,
- formován chaloupkami od r. 1980, po VŠ nastoupil do aspirantátu v Sebranicích,
- noviciát absolvoval s Toníkem Pražanem a Miroslavem Palíškem v Dolních Počernicích,
- studoval teologii v Českých Budějovicích a rok ve Štrasburku,
- na kněze vysvěcen Kájou v Kobylisích v dubnu 2005,
- jeden rok působil na „intru“ v Don Bosku v Ostravě, poté v Brně-Lišni, kde do léta 2010 vedl salesiánské středisko mládeže,
- od té doby se v Římě, Londýně a Indii připravoval na misie,
- od 1. 12. 2011 působí v Utrailu na severu Bangladéše.

Loď je v Bangladéši nezbytnou součástí dopravního systému

to správně řekne. Na jednu stranu byli rádi, že jsem se takhle rozhodl, a na druhou mě tak trochu litovali nebo je spíš mrzelo, že půjdu pryč. Jak spolubratři, tak rodiče i kamarádi. Většinou.

Co v Bangladéši děláš, co tě čeká za práci, jak to tam vypadá?

Zatím se hlavně seznamuji. S místem a s lidmi, s nimiž tady žiju – tzn. spolubratry, aspiranty a kluky na intru – a také s lidmi v okolí. V komunitě je nás teď pět, ale od února budeme jen tři, protože Pawel a Emil (původem z Indie) jdou zakládat druhou komunitu na opačnou stranu Bangladéše. Jinak zatím sloužívám mši v angličtině pro naše aspiranty, koncelebruji při bengálských mších u nás v kapli a po vesnicích v okolí, abych poznal místa, kde budu vypomáhat. Pak se učím dál bengálštinu a chystám se na to, že zřejmě převezmu po Pawlovi vedení Don Bosco School, což je základka se 400 žáky. Zřejmě budu i něco učit naše aspiranty, kterých tu teď máme 17. Ono se to bude ještě ladit až odejdou Pawel s Emilem. Jazyk je ale hlavní problém, takže patrně půjdu ještě na nějaký týden na kurz bengálštiny do Dháky.

Jaká byla tvoje příprava na práci v misiích?

Popsal bych to dvěma slovy: čekání a učení. Čekání bylo především na vízum – nakonec se natáhlo na víc než 15 měsíců. Učení – zlepšování angličtiny (dorozumívací jazyk u nás v komunitě), učení bengálštiny

a načítání informací o bangladéšské kultuře, historii a tak. Jo, a k tomu byla nějaká ta očkování proti různým breberkám.

Co tě zaujalo, nebo naopak překvapilo?

Zaujalo mě, jak málo stačí k tomu, aby člověk žil a byl přitom spokojený. Pak taky, jak místní kluci „žerou“ jednoduché chaloupkové hry jako třeba Molekuly nebo Býčí zápasy. A šokovala mě 10 cm dlouhá tarantule, nebo co to bylo za chlupatého pavouka, co na mě tuhle vybafla v koupelně.

Co českého ti v Bangladéši chybí?

Samozřejmě pivo. A taky den volna, komunitní den nebo prostě vypadnout z denní rutiny. Už jsem na to narazil v Indii, tady je to ještě horší. Nejen, že jsem nebyl schopen jim vysvětlit, co je to víkend, ale tady se neslaví ani neděle. Tedy kromě toho, že se jde do kostela. Neděle

je v Bangladéši normální pracovní den, volno ve škole mají děcka dle muslimského zvyku v pátek, ale dospělí většinou všichni pracují sedm dní v týdnu. Proto i denní program u nás je každý den stejný, vstává se kolem páté, modlení v 5.30, pak mše atd., vše je přesně stanoveno.

Prý ti říkají Father Lál... Co to znamená a proč?

To mi říkali v Krishnagaru kluci na intru, když jsem tam mezi nimi pobýval. „Lál“ v bengálštině znamená červený a já jsem jim prostě připadal červený. Do té doby jsem si myslel, že nás – z Evropy – berou za bělochy. Kdepak, mají nás za rudochy. Je pravda, že když jsem se jednou po fotbale podíval na sebe do zrcadla, tak jsem musel uznat, že mají asi pravdu... Tady v Bangladéši mi říkají Father Gambi. To proto, že v komunitě už jeden Pavel je, přesněji řečeno Pawel Kociolek z Polska, tak aby se to nepletlo.

Domů se asi v nejbližší době nechystáš, co? Máš představu, kdy bys mohl navštívit rodnou hroudu?

Asi se to nedá teď říct. Zvlášť, když jsem před pár dny dojel. Ale taková obvyklá praxe je, že se jezdí domů po dvou letech. Takže třeba na Vánoce 2013. Kdoví... Jiří Kučera

Gambiho aktuální situaci můžete sledovat i na jeho blogu: <http://gambicek.wordpress.com/>

Gambiho noví farníci

Výročí narození Dona Boska

Od narození Dona Boska uplyne 16. srpna 2015 dvě stě let. Hlavní představený salesiánů Pascual Chávez pozval při této příležitosti celou salesiánskou rodinu k tříleté přípravě na toto výročí s tím, že nejde o to zaměřit se na životopisná data, ale snažit se více poznat okolnosti, které Dona Boska ovlivňovaly v jeho rozhodování a v jeho činnosti.

Studijních materiálů v češtině existuje dost, základem mohou být například nově vydané publikace *Můj život pro mladé* a kniha *Don Bosco*.

Matka

Klíčovou roli v životě Dona Boska hrála jeho **maminka Markéta** – byla pro své děti příkladem v modlitbě. Když připravila Jana Boska k první svátosti smíření, nejen že ho doprovodila, ale také sama ještě před ním tuto svátost přijala. Velkou péčí mu věnovala také při přípravě k prvnímu svatému přijímání. Chtěla, aby to byl pro Jana mimořádný a slavnostní den. Její slova z toho dne si Jan Bosco pamatoval celý život.

Don Bosco vzpomíná i na její slova v okamžiku, kdy vstoupil do semináře, kdy ho mj. naléhavě prosila: „Budu radši, když budu mít syna chudým rolníkem než knězem, který zanedbává své povinnosti“.

Maminka Markéta naučila Jana Boska pracovitosti, důvěře v Boha, pohostinnosti, schopnosti a ochotě se podělit s druhými i o to málo, co měla. Ve svých 58 letech se přestěhovala na Valdocco, kde strávila posledních deset let života službou chudým chlapcům v domě Dona Boska.

Boží stopy

Podstatná pro Don Boskovo povolání byla také jeho schopnost **rozeznávat** Boží stopy ve svém životě.

Všichni příznivci Dona Boska jistě znají sen, který měl v devíti letech. Jan Bosco ale o tomto snu

dlouho nikde nemluvil. Vyprávěl ho až v roce 1858 při návštěvě u papeže se záměrem založit salesiány. Papež chtěl, aby mu Don Bosco řekl vše, co by nadpřirozeným způsobem mohlo podpořit jeho úmysl.

Nebylo by ale správné zaměřit se jen na mimořádné události. Hned v úvodu jeho pamětí můžeme číst, že Don Bosco **žil v úzkém spojení s Bohem neustále**, když vysvětluje smysl vzpomínek: „Mohou nám ukázat, jak nás neustále vedl sám Bůh“. Podobně při líčení setkání s Bartolomějem Garellim dodává: „Toto je začátek naší oratoře. Byla požehnána Pánem a rostla tak, že bych si to nebyl schopen nikdy představit.“

Duchovní vedení

Velkou roli v životě Dona Boska sehráli **dva kněží**, kterým důvěřoval a na které zvláště vzpomínal.

Prvním byl don Giovanni Calosso. Jan Bosco se s ním osobně seznámil jako čtrnáctiletý při cestě z duchovní obnovy v Butiglieri. Don Calosso byl kaplanem v Morialdu, kde byl nejbližší kostel od bydliště Boskových. Jan Bosco začal za donem Calossem nejprve docházet, od září 1830 u něj začal kvůli studiu i bydlet. Za další dva měsíce ale don Calosso náhle zemřel. Don Bosco o něm později řekl: „Poprvé jsem pocítil jistotu, že mám stálého vůdce a věrného přítele své duše.“ Když Don Bosco líčil smrt dona Calossa, konstatoval: „S ním odešli i veškeré mé naděje.“

Druhým knězem, který Dona Boska významně ovlivnil a kterému Don Bosco důvěřoval, byl don Giuseppe Cafasso. Byl jen o několik let starší, ale až do své smrti v roce 1860 byl Don Boskovým zpovědníkem. Poprvé se setkali ještě před Cafassovým kněžským svěcením. Don Bosco s ním pak řešil všechna důležitá rozhodnutí – prvním bylo, když se Jan Bosco rozhodoval mezi

vstupem k františkánům a do semináře. Byli si tak blízcí, že první mši sv. sloužil Don Bosco druhý den po svěcení v ústraní za asistence dona Cafassa. O Cafassovi Don Bosco napsal: „Žádal jsem ho o radu při každé volbě, plánu, nebo když jsem se potřeboval ujistit o směru svého kněžského působení“.

Doporučená literatura:

- *Můj život pro mladé*, Don Bosco, vydal Portál v roce 2007,
- *Don Bosco*, autor: Teresio Bosco, vydalo nakladatelství Portál v roce 2004
- *Don Bosco mi ukazoval cestu*, Quarzo, Guido, Portál 2011
- *Maminka Markéta*, Teresio Bosco, vydala Matica cyrilometodějská, s.r. o., v roce 2006

Čeští misionáři píší do vlasti

Milí přátelé,

po delší době vás srdečně zdravím. Chci se s vámi podělit o jednu velmi pěknou událost. U nás v pralese nás navštívila hlavní představená Dcer Panny Marie Pomocnice Yvonne Reungtoat.

Ani si nedovedete představit tu obrovskou radost, když jsme 14. listopadu 2011 uslyšeli v odpoledních hodinách zvuk lodního motoru! Všichni jsme se rozběhli k přístavu, abychom viděli Madré. Celé odpoledne jsme pak spolu s ní prožili v rodinné atmosféře.

Následující den ráno navštívila Madré školu, kde ji – jak je tady zvykem – přivítali pískáním a křikem. Pět dívek ji uvítalo v francouzštině (jejím rodném jazyce) a darovali ji vlastnoručně vyrobené náhrdelníky a náramek z korálků. Dva chlapci udělali Wayamou, což je místní uvítací rituál.

Pak Madré mluvila k dětem a získala si je jedním, téměř šamanským gestem: všechny přeběhla očima a pak rukama všechny zahrnula do svého srdce na znamení, že na ně nezapomene. Nechybělo ani lízátko, které vždycky potěší, ne?

Pak Madré navštívila jídelnu a sešla se s apoštolátní komunitou.

Vzhledem k tomu, že vše, co Madré viděla, se nacházelo v misijní stanici, zavedli jsme ji ještě do jedné osady jménem Warapana. V této osadě je škola, kde se učí děti od předškoláků až po druhou třídu. Když jsme přijeli, děti stály připravené v přístavu. Poté nás místní zavedli do školy a do domu jménem „Shapono“, kde měli připravené tance a zpěvy. Na závěr promluvil i náčelník osady.

Den odjezdu byl stanoven na 16. listopadu. Ráno jsme začali mši svatou během které přijížděly děti

Madré Yvonne zdraví indiánské děti

do školy. Když Madré odjížděla, mávaly jí všechny děti i učitelé.

Po setkání s Madré nám zůstalo srdce plné vděčnosti za jednoduchost, blízkost a otevřenost Madré Yvonne a naděje že nám pošle aspoň jednu misionářku.

Jarka Chorovská,
misionářka mezi Yanomamy,
Venezuela

Předvánoční pozdrav z Bulharska

Srdečně Vás zdravím z Bulharska o svátku Panny Marie Neposkvrněné. Děkuji za vaše modlitby, misijní příspěvek, který jsme v pořádku dostali a v neposlední řadě za praktickou pomoc např. skrze dobrovolníky. Chtěl bych Vám přiblížit několik postřehů a informací z našeho prostředí.

Často jsme byli dotazováni na „cara Kyro“ a na zářijové nepokoje v Katunici u Plovdivu. Ve Staré Zagoře sice nebyl přímý konflikt mezi Romy a Bulhary, ale vše se zpolitizovalo a převrátilo z korupce

na národnostní problém. Bylo zde několik demonstrací proti Romům a byli jsme svědky napadení Romů bulharskými nacionalistickými skupinami. V romské čtvrti hlídkovaly skupiny policie a Romové se měsíc báli vycházet. Dva měsíce naše děti nechodily na mši svatou, i potom je rodiče pouštěli se strachem. Podle našich informací je Kyro obyčejný mafián, který má podplacené jak politiky, tak i policii.

Koncem listopadu jsme se rozloučili s dobrovolnicí Markétou Obručovou a přivítali čtyři nové dobrovolníky. Dobrovolníci jsou velkým oživením naší komunity a příkladem pro naše děti. Náš indický spolupratr Suresh si byl v Turíně pro misijní kříž a potom se účastnil setkání spolupratřů, jejichž misie je v Evropě.

Připravujeme projekt na stavbu střediska, zde ve Staré Zagoře, a dá-li Pán, tak bychom v příštím roce stavěli. Naše tři pronajaté místnosti jsou již plné k prasknutí.

Ujišťuji Vás o našich modlitbách a přeji zvláštní ochranu Panny Marie Neposkvrněné.

Jirka Svoboda

J. a S. Eldredgeovi: Láska a boj

Kniha Johna Eldredge jsou pro mě srdeční záležitost. Dokonce mohu říci, že ze současných autorů je mým nejoblíbenějším. Pokud vím, všechny jeho knihy doposud vydávalo nakladatelství Návrat domů; čtyři z nich jsem měl tu čest sám pro toto nakladatelství přeložit. Proto mě velmi překvapilo, že nyní jednu jeho knihu vydalo nakladatelství Portál. Po přečtení mohu říci, že jde o překvapení velmi příjemné.

Kniha *Láska a boj* ovšem nepsal John sám. Psal ji se svou ženou Stasi (podobně jako knihu *Úchvatná* (*Captivating*), která u nás vyšla již v roce 2006).

Čím vás kniha uchvátí? Především svou upřímností a opravdovostí. John a Stasi nám otvírají své manželství se všemi jeho zápasy, s pády i s vítězstvími. Přitom nemáte dojem něčeho nemístného, jako když svůj intimní život otvírají některé celebrity. Jejich kniha je současně teoretická i praktická. Je to ovšem kniha příběhů, nikoli principů. Kniha malých příběhů, které dokumentují velké pravdy. Malých příběhů, které dávají dohromady větší příběh celoživotního svazku Johna a Stasi. Jejich celkový příběh ovšem má smysl pouze jako součást *Velkého příběhu* (což je rovněž název jedné Johnovy knihy), příběhu mezi Bohem a člověkem, přesněji řečeno mezi Kristem a církví.

Podtitul knihy zní „Cesta ke spokojenému manželství“. Nenechte se ale zmást. Není to itinerář; je to cestopis. Není to návod, jsou to zápisky z cesty, kterou John a Stasi spolu prošli.

Kniha nezamlčuje živé okamžiky, a přece je snad každá stránka nesmírně povzbuzivá. Není to kniha návodů – něco ve smyslu „Dvanáct kroků ke šťastnému manželství“. Kniha nezamlčuje, že zbudovat dobré manželství je nesmírně těžké, ba téměř nemožné.

A přece věřím, že snad každý pár, který to ještě nevzdal, se pustí do lásky i do boje s vervou, jakou možná dříve ještě nikdy neprojevil. A snad i někteří z těch, kteří to již vzdali, své rozhodnutí přehodnotí a znovu se pustí do zápasu o lásku.

Po přečtení máte pocit, že jste porozuměli některým základním věcem: Co je to vlastně manželství a proč je tak těžké. Proč máme potíže, přestože jsme oba věřící? Co musíme udělat, aby se nám láska nevytratila? A co vlastně znamená milovat druhého člověka?

John a Stasi jsou přesvědčeni, že bez Boha manželství zbudovat nelze. „Chtít, aby manželství vzkvétalo bez Boha, je jako chtít, aby strom kvetl bez slunečního světla a bez vody“ (str. 28). Když ale říkájí „bez Boha“, pak tím nemyslí „bez víry, že nějaký Bůh existuje“. Myslí tím „bez živého vztahu s živým Bohem“. Jen Bůh může naplnit naše nejhlubší potřeby – partner

je naplnit nemůže, i kdyby sebevíc chtěl: „...víte, že nejste studna a váš partner také ne. Oba jste děravé kbelíky, které studnu hledají. To z manželství odstraňuje veškerá tíživá očekávání“ (str. 84).

Manželství je Boží vynález, má však i svého nepřítele. John a Stasi dokážou odhalovat jeho snahy, aniž by se na něj nemístně soustředili. Popisují, jak v modlitbě bojují jeden za druhého a jak na modlitbách bojují společně. Část věnovaná společné modlitbě manželů je pozoruhodně inspirativní. „Říše temnoty se otřeše, když se manžel a manželka oddávají společné modlitbě“ (str. 143).

Inspirativní je i kapitola o sexu. Opět: nečekejte návody. (Pokud chcete dobrý návod na sex, sáhněte po některých knihách Kevina Lemana). Žijete-li v manželství, dojde vám *smysl* sexu. Nebudete pochybovat o tom, že sex je nádherným Božím darem a že Božím záměrem vždy bylo (a je), aby se lidé milovali vstřícností vášnivě. A při vši otevřenosti manželů Eldredgeových na vás i při čtení kapitoly o sexu padá Boží bázeň.

Jsem rád, že v dnešní době jákési „sexuální entropie“, kdy se na nás sex valí ze všech stran a kdy se přitom někteří lidé snaží zrušit a popřít pravé mužství a pravé ženství, se nám dostává do rukou kniha, která je oslavou muže, ženy, jejich svazku, ale především samotného Boha.

Vydalo nakladatelství Portál, Praha 2011, 244 stran.

Dan Drápal

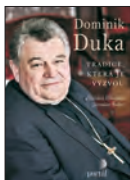
Foto: Melinda Nagy – Deanstime.com

Tipy z nakladatelství Portál

Tradice, která je výzvou

Tomasz Dostatni, Jaroslav Šubrt, Dominik Duka

V knižním rozhovoru reflektují jeho autoři témata, která jsou současnému pražskému arcibiskupovi drahá: smysl tradice, zvláště katolické v kontextu moderních českých a evropských dějin, kořeny víry a věrnosti církvi, dějiny dominikánského řádu a jeho přínos do mozaiky církevní minulosti i současnosti. V knize se odrážejí hluboké historické znalosti současného nástupce svatého Vojtěcha a arcibiskupském stolci, jeho dnešní názory na českou společnost a stát, na stav dialogu státu a církve. Široký záběr rozhovoru dává jedinečným způsobem nahlédnout do myšlenkového světa Dominika Duky, současné hlavy české katolické církve.

formou základy, utváření a meze procesu změny a nabízí řadu konkrétních a osvědčených podnětů, jak dát svému profesnímu či osobnímu životu nový směr. V knize uvedené metody a strategie jsou doplněny praktickými cvičeními či příklady.

Každý je na něco chytrý

Thomas Armstrong

Být inteligentní znamená víc než jenom dostávat ve škole dobré známky, řešit rychle matematické úlohy a naučit se nazpaměť co nejvíc faktů. Znamená to víc než mít jen vysoké IQ. Kniha pomáhá dětem ve stáří kolem osmého až dvanáctého roku pochopit, „na co jsou chytré“ a jak mohou své přednosti využít k tomu, aby se rozvíjely i v jiných oblastech. Pracuje s osmi druhy inteligence, jak je formulovala teorie mnohočetné inteligence Howarda Gardnera. Děti mohou zjišťovat, jestli jsou „chytré na slova“, „hudebně chytré“, „chytré na logiku“, „obrazově chytré“, „tělesně chytré“, „chytré na lidi“, „chytré na sebe“ či „chytré na přírodu“.

nebo riskovali. Kniha přináší cvičení na celkové posilování, udržení pružnosti, uvolňování, zklidnění – procvičování krku, ramen, zad, paží, trupu, břišních partií, stehů, nohou, kotníků a prstů. Cvičení může každý provádět sám v domácím prostředí, nepotřebuje žádné pomůcky, ani není nutné docházet do fitness centra. K udržení tělesné kondice autorka nabízí dvě možnosti: sérii rozdílných patnáctiminutových cvičení na každý den s lehčími i obtížnějšími variantami, nebo program na procvičení jednotlivých tělesných partií. Kniha je psána pro ty, kdo chtějí po šedesátce zůstat ve formě.

Symbióza a autonomie

Franz Ruppert

Autor se zamýšlí nad tím, proč je často tak obtížné přivést k odpoutání od rodičů právě ty děti, které z jejich strany zažily jednoznačná poškození. Proč jsou právě ty děti, které byly ze strany svých rodičů nejvíce zanedbávané či zneužívané, nejméně schopné se od nich vnitřně distancovat? Odpovědí na uvedenou otázku je skutečnost, že symbiotický proces mezi matkou a dítětem se pro ně stal traumatem – symbiotickým traumatem. V jeho důsledku dochází u dítěte k psychickému štěpení. Dítě je nuceno obracet svou pozornost k druhým lidem, na nichž se pak stává závislé. Knihu ocení psychologové, psychoterapeuti, psychiatři, pracovníci pomáhajících profesí i čtenáři se zájmem o psychoterapii a teorii rodinných konstelací.

Umění změny

Rudolf Stross

Lidé, kteří se obávají změny, to mají v životě těžké. Životní okolnosti se čas od času mění a spolu s nimi jde ruku v ruce nutnost naší vlastní změny – důvody mohou být osobní, ale i pracovní. Prvním a zásadním momentem je rozhodnutí ke změně, teprve po něm následuje nutnost realizace rozhodnutí. Jak mohou vypadat první kroky? Jak pečovat o další proces změny? Autor popisuje zábavnou a názornou

Ve formě po šedesátce

Lydie Raisin

Autorka úspěšné knihy 120 cvičení pro dobrou postavu nabízí program cvičení na každý den, tentokrát pro věkovou skupinu lidí kolem šedesátilet. Lze zůstat ve formě, aniž bychom se zranili

Nechci chodit na náboženství!

„Už tam není moje oblíbená katechetka!“ „Moji kamarádi z loňského roku už tam nejsou!“ „Už se mi nechce!“
Co dělat? Nutit je? Vykašlat se na to? Počkat na vhodnější okamžik?

Když dítě odmítá dělat to, co se od něj očekává, dospělí se utíkají instinktivně k některým běžným schémátům.

Prvním z nich je *útek*. To znamená zabránit řešení problému, tvářit se, že neexistuje a doufat, že nakonec se to samo nějak urovná. Další *vnucují* dětem rezolutně svou vůli, často nevybíravým způsobem. Pokud se dítě brání, tak to přenesou na půdu agresivního konfliktu. Dospělí vědí, že jsou silnější než dítě a nemají pochyb o tom, kdo zvítězí. Třetím postojem je *lákání*: Rodiče slibují odměnu, vábí své dítě, lichotí, pokoušejí se uspět s vlídností, ale často spor končí tak, že to nechají plavat.

Aby člověk reagoval zdravě, je důležité spojit dva postoje, které by se na první pohled mohly zdát protikladné: vlídnost a sílu. Jestliže se dítě má cítit pochopeno a milováno, musí také vědět, že nemůže rodiči manipulovat.

První věcí je *nechat ho mluvit*. Odmítnutí může mít mnoho různých příčin, které si rodiče často ani nedovedou představit. Dítě má mít příležitost vyjádřit, co má na srdci, cítit, že jeho pocity jsou správně pochopeny.

Druhým krokem je *od-dramatizování*,

které nespočívá v obvyklých frázích: „To nic není! Ale co chceš! Neblbni!“ atd. Ale naopak je třeba dítěti pomoci rozlišit mezi subjektivním a objektivním.

Růst = být odvážný

Zdánlivý problém malého významu se může lehce změnit v jeden z klíčových okamžiků výchovy.

Zkuste svým dětem říci například: „Chápu, že se ti nová katechetka nelíbí. Maria Rosa byla skutečně laskavá a milá. Ale jsi sympatické dítě, rychle se sprátelíte.“ „Uvědomuji si, že by sis po škole raději hrál nebo díval na televizi a že výuka náboženství je často nudná. Ale ty i tvoji kamarádi máte velkou fantazii: můžete výuku trochu oživit.“ A nezapomeňte vše doprovodit gesty citlivého pochopení.

Poselství, které by tím mělo být vysláno, je užitečné hlavně pro život: je mnoho věcí, které se nám nelíbí, ale jsou nezbytné a musíme se naučit se s nimi vyrovnat. Příkladka se neodstraní, když utečeme, ale když najdeme účinné řešení jak ji překonat. Občas stačí přemýšlet takto: „Je to skutečně problém tak nepřekonatelný, nebo je s trochou úsilí dokážu snést? Není to přesně to, co jsem čekal, ale pokud chci, mohu z toho získat něco dobrého.“

Je důležité poradit dítěti, že roste a že „stát

se dospělým“ znamená být odvážný tvář v tvář těžkostem.

Další krok je tím nejdelikátnějším. Dítěti bychom měli pomoci rozlišit a zhodnotit, na základě žebříčku hodnot, co je důležitější a co je méně důležité. Dítě by například by mělo překonat vnější „obal“ výuky náboženství a vychutnat správnou hodnotu obsahu. Tuto poslední a nejdůležitější věc ale nelze udělat nějakým kázáním, byť plným dobré vůle. Nejdůležitější je svědectví dospělých, jejich skutečný způsob vidění a života s církví a zejména konkrétní přesvědčivost jejich života víry.

A to je ve skutečnosti jádro problému: rodiče jsou protagonisty výuky náboženství, ne pouhými diváky. Děti se „neposílají“ do náboženství! Výuka náboženství není vzdáleným příbuzným školy. Rodina roste v církvi s vlastními dětmi.

Naučí se to, co žijí

Také pro zbožnost platí všeobecný princip: děti se naučí jen to, co žijí. Osvojení si zbožnosti probíhá skrze pozorování a napodobování. Zbožnost ale bude získána nejen na základě nějakého vzoru, ale také skrze výuku a doprovázení. Děti mají právo vědět a pochopit, znát příběh o Ježíšovi, jeho slova, reflexi a tradici společenství věřících. A pak být „iniciováni“ k životu „s Bohem uvnitř“.

Třetí důležitá cesta, jak se naučit zbožnosti, jde skrze upevnění, které pochází z uznání druhých a ze sociálního potvrzení. Nutná vnitřní jistota a autentická znalost a porozumění náboženskému chování rostou nejen díky rodičům, ale také skrze vztah dětí s komunitou věřících a s jejich aktivitami.

Bruno Ferrero,
 přeložil Petr Zelinka

Foto: Vladimír Mucbábic – Dreamstime.com

Havířovský Maják rozšířen

Děčka, která navštěvují havířovský Maják

Začátkem prosince začali zaměstnanci organizace DON BOSKO Havířov rozšiřovat volnočasový klub Maják, který slouží již rok a půl dětem ze Šumbarku. Do klubu denně dochází asi 60 dětí a mladých lidí, kteří zde hledají útočiště před nudou na ulici. Klub se díky stavebním úpravám rozrostl o další místnost, která vznikla úpravou bývalé klubovny havířovských skautů. V nové místnosti najdou děti a mládež prostor pro pohybové a tvůrčí aktivity, které nešly v původním klubu provozovat z kapacitních důvodů.

„Ze sportovních her budeme v nových prostorech provozovat především stolní tenis a kulečnick,“ říká ředitel šumbarského střediska Jindřich Honěk. „Místní děti mají v krvi pohyb a rytmus, chceme jim dát prostor pro jejich přirozené vyjádření, dočkají se tak např. kroužku breakdance nebo interaktivních tanečních podložek. V místnosti bude také prostor pro zkoušky kapely Street Boys, která

se v klubu Maják zformovala. Svůj talent zde budou moci rozvíjet i mladší děti, které zpívají a hrají na hudební nástroje,“ doplňuje Jindřich Honěk.

Slavnostního otevření nových prostor, které se konalo ve čtvrtek 5. ledna 2012, se zúčastnili nejen zástupci havířovského magistrátu v čele s náměstkem pro sociální rozvoj Danielem Pawlasem, ale například také zástupkyně vládní

Agentury pro sociální začleňování, Helena Palicová.

Novým prostorám, které se naplnily desítkami dětí a mládežníků, požehnal ostravský salesián, P. František Blaha. Během slavnosti předvedli místní děti své umění v breakdance a zahrála i místní kapela Street Boys.

„Naše poslání v duchu Dona Boska je pomáhat dětem a mladým lidem zdravě rozvíjet jejich zájmy, vědomosti, dovednosti a přátelské vztahy na základě křesťanských hodnot a předcházet tak jejich bezcílnému lelkování na ulici. Věříme, že rozšíření klubu Maják přinese kýžené ovoce a dá dětem další místo, kde budou moci aktivně a bezpečně naplňovat svůj volný čas,“ říká vedoucí klubu Alan Srněnský.

Nikola Vavrouš

Zemřel P. Karel Tinka – P. T.

V úterý 20. prosince 2011 si k sobě všemohoucí Bůh povolal svého věrného služebníka P. Karla Tinku, SDB. Poslední rozloučení s otcem Karlem se uskutečnilo v kostele sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně a poté i v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Zlíně-Jižních Svazích v úterý 27. prosince 2011.

Provinciál salesiánů P. Petr Vaculík vystihl ve své promluvě během smutečních obřadů poselství života P. Karla Tinky: Jeho chyby a těžkosti z velké míry vycházely s utrpení, které prožil při pronásledování a věznění. Nikdo a nic ho nezlomilo, a přesto si nesl zátěž nervové slabosti. Přesto, nebo právě v tomto byl statečný. To je první odkaz – jeho **statečnost**.

Svým životem nám odkázal tři postoje:

- **Vytrvalost v apoštolském poslání.** Pronásledování, věznění, zákazy... a přesto stále hledal nové možnosti, jak žít své poslání. Do poslední chvíle sloužil Božímu milosrdenství ve zpovědnici, do poslední chvíle se zajímal o farnost, středisko a veškeré jeho dění. P. Karel si nežil pro sebe, žil pro druhé, proto je zde nesmírné množství těch, kteří jsou mu vděční za život naplněný službou.
- **Společný život.** I když žil za totality roky sám, bez komunity, dokázal vstoupit do komunitního způsobu života, nesmírně si ho cenil a chránil. Jako bývalý provinciál měl hluboký smysl pro komunitu provincie. Přesto, že ke konci života už do ničeho nechtěl mluvit, ozval se, když šlo o komunitní život.
- **Řeholní kázeň a pracovitost,** za níž stál důsledně prožívaný řeholní život. Bratři by mohli vyprávět, jak v této komunitě nebylo snadné nevstát na ranní společnou modlitbu, protože Karlovi trvala příprava a cesta do kaple dvě hodiny a nikdy nechýběl.

Jsou to tři neoddelitelné prvky našeho charismatu prožívané jako jediné hnutí lásky vůči Bohu i lidem. Apoštolské poslání, bratrské společenství a zachovávání evangelijních rad.

V poslední době bylo zřetelné, jak síly P. Karla ubývají. Týden před smrtí, když upadl a nemohl

vstát nejspíš řekl Pánu své „nunc dimittis: nyní můžeš Pane propustit svého služebníka...“

Otec Karel odešel skrze Krista, doprovázen Matkou Boží a anděly na místo, které nám Kristus připravil. Poděkujme mu za svědectví víry, naděje; za lásku, kterou projevoval svou službou.

Život P. Karla Tinky

Otec Karel Tinka (známý pod přezdívkou P. T.), celým jménem Karel Andrejevič Tinka, se narodil v ukrajinském Kyjevě. Ještě když byl dítětem, se rodina přestěhovala na Moravu do Strání, kde bydleli rodiče z otcovy strany.

Se salesiánským dílem se seznámil v roce 1931 ve Fryštáku, kde začal studovat střední školu. V roce 1937 složil po ročním noviciátě první sliby na Slovensku ve Sv. (Hronském) Beňadiku.

Teologická studia dokončoval v Ostravě a v roce 1947 byl v Oseku u Duchcova vysvěcen na jáhna a kněze. Do roku 1950 pak působil v Praze jako katecheta a zároveň studoval na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy (režim mu dovolil složit pouze první státnici).

Inspektorem

Od dubna do září 1950 byl internován v Oseku, do roku 1954 byl u PTP.

„Když v roce 1953 zemřel v Lukově Stařeček Stuchlý, byli jsme ještě na Plumlově. Představení z Turína se dotazovali, zda jej někdo zastupuje. P. Chudárek objel místa, kde bylo více spolubratří a žádal je, aby si zvolili kandidáta na provizorního zástupce inspektora. Na Plumlově nás bylo sedmnáct a byl zvolen P. Basovník, náš profesor morálky. Ten byl ale brzy odvelen a později odsouzen, protože se zjistilo, že učí tajně světské bohoslovce teologii.“

Byl jsem tedy navržen místo něj já. P. Chudárek (udržoval kontakty s celým světem, poněvadž byl vášnivým filatelistou, pozn. redakce) poslal moje jméno do Turína. Od tamtud došlo mé jmenování, tajně zašifrované v italském novinovém deníku Unità. Šlo o určité mimořádné pravomoci vzhledem ke stávajícím poměrům v rozptýlení. Bylo to na dobu, než se bude moci ujmout funkce řádný inspektor jmenovaný podle pravidel. Zmínovaný P. Basovník zemřel ve vězení v roce 1955.“

Otec Tinka pak pracoval dva roky jako zedník. 7. listopadu

P. Tinka na setkání spolubratří (za ním sedí bratři Jan a Václav Hurníkovi)

Foto: archiv S. M.

1956 byl ale zatčen, nespravedlivě odsouzen a ve vězení v Jihlavě, Hradci Králové, Litoměřicích a především Valdicích postupně strávil čtyři roky.

„Vzpomínám si, že když jsem byl ve vazbě v Uherském Hradišti, tak dvakrát do týdne jsem drhnul podlahu a přitom si zpíval písničky ze Slovácka. Bachař otevřel okno ve dveřích a křičel: ‚Co děláš?‘

Já na to: ‚Umývám podlahu a zpívám, je to snad zakázané?‘

„No, není,‘ on na to.

„Tak budu zpívat!‘

„Jen počkej, však tě přejde chuť!‘

„On totiž na mne nemohl, protože neměl od dveří klíč. Ten měl jen velitel směny. Člověk si musel umět sám udělat náladu a nebrat to tragicky. I samotka je dobrá, člověk má více času na modlitbu a rozjímání.“

Po propuštění se v Otrokovicích vyučil elektrikářem, a v roce 1962 dokonce složil mistrovskou zkoušku.

Do roku 1968 pracoval jako elektrikář, než se podařilo, že byl na farním úřadě ve Zlíně zaměstnán

jako údržbář. Jako kněz nesměl veřejně působit. Přesto se odvážil především zpovídat (do zpovědnice není vidět, říkával). Celou tu dobu sloužil mši svatou v neděli od půl dvanácté, „protože v tu dobu byl již církevní tajemník u oběda“, jak sám dodával.

Jsem přece salesián!

Po roce 1990 se ve Zlíně i přes nepříjemný revmatismus a bércové vředy obětavě pustil do kněžské služby v jedné z největších farností v republice, kterou převzali salesiáni. Neúnavně se věnoval přípravě snoubenců, rodičů před křtem dětí, vedl farní agendu. Roku 1998 byl za své mnohaleté zásluhy odměněn Cenou města Zlína. V roce 2000 byla zahájena stavba kostela a středisla mládeže na Jižních Svazích. Celý svůj důchod věnoval měsíc co měsíc na stavbu, můžeme jej tak považovat za největšího dobrodince celého díla.

Když se v roce 2006 salesiánská komunita přesunula do nového areálu na Jižních Svazích, přestěhoval se tam i otec Karel s jasným konstatováním: „Jsem přece salesián.“

Ve farnosti Panny Marie Pomocnice křesťanů se dál angažoval především v kanceláři a ve zpovědnici, kde byl ještě začátkem adventu nástrojem Božího milosrdenství, laskavosti a jemného humoru. Poslední den svého života prožil jako vždy. Pomodlil se s ostatními salesiány ranní chvály, koncelebroval mši svatou, poseděl společně u snídaně. Jen do kanceláře už nešel, síly docházely... Na věčnost se odebral večer 20. prosince.

Ostatky P. Tinky jsou uloženy v kněžském hrobě ve Zlíně-Mladcově.

Jiří Kučera

Citace z knihy: Veteráni v bitvách o duše, vydalo Nakladatelství a vydavatelství Jiří Míček – ATLAS v roce 2001.

CENTRUM DALŠÍHO VZDĚLÁVÁNÍ VOŠ JABOK

Nabídka kurzů – ZIMA/JARO 2012

ÚNOR 2012

Komunikace s nemotivovaným klientem (2 x 10 hodin, 10. a 17.2.)

Možnosti komunikace ve skupině prostřednictvím hudby, pohybu a výtvarné činnosti (8 hod, 17. 2.)

Aktuální změny v systému sociálního zabezpečení (6 hodin, 24. 2.)

BŘEZEN 2012

Jednoduché, na přípravu a prostor nenáročné hry (6 hodin, 1. 3.)

Etika a dobrá praxe pro sociální práci (2 x 7 hodin, 15.-16. 3.)

Muzikoterapie pro celostní rozvoj (4 x 6 hodin , 17.3., 31.3., 21.4., 27.4.)

DUBEN 2012

Biospirituální focusing - autoterapie tělesného prožívání pocitů (7 hodin, 20. 4.)

Dluhová problematika v praxi sociálního pracovníka (8 hodin, 20. 4.)

Specifika SPOD pro pedagogické pracovníky (2 x 6 hodin, 20. a 27. 4.)

Využití principů zážitkové pedagogiky při indoorové výuce ZSV a při práci s mládeží (9 hodin, 26. 4.)

KVĚTEN 2012

Metody psychohygieny pro seberozvoj i pro praxi (8 + 7 hodin, 3.- 4. 5.)

Internet pro sociální pracovníky (6 hodin, 11. 5.)

MEZINÁRODNÍ KONFERENCE (překlad zajištěn – vstup ZDARMA – 15. 5.)

Lidská práva lidí s postižením, smrtelně nemocných a umírajících na pozadí nacistického programu Eutanasie

Práce s vinou, odpuštěním a smířením v pomáhajících profesích (2x 6 hodin, 17. -18. 5.)

Specifika SPOD pro pracovníky NNO (2 x 6 hodin, 17. a 25. 5.)

Komunikace s uživateli knihoven se specifickými potřebami (6 hodin, 25. 5.)

ČERVEN 2012

Vztah mezi klientem a pomáhajícím (7 hodin, 1. 6.)

Rodinné právo pro sociální pracovníky (6 hodin, 8. 6.)

Děkujeme za Váš zájem.

PODROBNÉ INFORMACE O KURZECH (včetně přihlášky) najdete na www.jabok.cz

Koordinátorka kurzů: Mgr. Hana Čížková - tel. 603 722 759 - cdv@jabok.cz

Muzikantská Cecilka 2011

Foto: archiv autora

Jedenáctý ročník pěvecké soutěže pro mládež Muzikantská Cecilka se konal v neděli 27. listopadu 2011 v kapli Salesiánského střediska mládeže v Pardubicích. Tradiční akce se opět těšila velkému zájmu diváků

Letos se o přízeň odborné poroty i diváků v sále utkalo celkem devět zpěváků – pět dívek a čtyři chlapci. Všichni podali skvělý výkon, ale vítěz může být jen jeden – ale to by nebyla Cecilka, aby nebyli vlastně tři. Vítěze vybírala tradičně odborná porota, kterou letos tvořili Jiří Ševčík (zpěvák a performer, zakladatel kapely Pirate Swing band), Jitka Šottová (učitelka v ZUŠ, houslistka) a Zdeňka Grossová (zpěvačka, moderátorka).

Bronzovou příčku obsadila Magda Vrbová s písničkou Man, I feel Like Woman od Shaniy Twain. Pozici stříbrnou si vyskákával a vyskandoval fotbalista Vašek Kouba s písničkou Wavin' Flag. První místo porota tento rok udělila Vaškovi Sychrovi, který

všechny oslnil svým podáním písně No Love od Simple Plan, které okouřil i stylovou choreografií. Diváci se tento rok shodli s porotou a cenu diváků si také odnesl Vašek Sychra.

I letos po úspěšné loňské premiéře udělovala cenu také kapela, která všechny zpěváky a zpěvačky doprovázela nejen tento večer, ale setkávala se s nimi již v průběhu celého měsíce listopadu na pravidelných zkouškách. Ocenění kapely za skvělý výkon nakonec získala šestnáctiletá Klára Scholleová s písní The Boy Does Nothing od Aleshy Dixon. Vítěz, vítězky a samozřejmě i všichni ostatní zpěváci si odnesli hodnotné ceny.

Po soutěžní části následovalo pěkné hip-hopové vystoupení místní skupiny Spirit Crew, pod vedením trenérky Anny Sychrové.

V posledních letech se již stalo tradicí, že na Cecilce se jen nesoutěží. Proto po soutěžní části přišla část, věnovaná zpěvačkám, které se účastnily předešlých ročníků soutěže, a které již nespádají do soutěžní kategorie omezené věkem 12–19

let. Letos to byly dvě dívky – Veronika Vaňková a Marie Benáková. Jako třetí host zazpívala členka poroty Zdeňka Grossová píseň Summertime.

Pořadatelem akce je od prvního ročníku Salesiánské středisko Pardubice. Jedná se o neziskovou organizaci, jejíž hlavním posláním je péče o mládež v duchu svatého Dona Boska. To znamená vytvářet prostředí, kde mohou mladí trávit svůj volný čas při sportu, výtvarných činnostech, posezeních u kávy, apod. Prostředí, které vytváří prostor pro realizaci vlastních nápadů, rozvoj talentů a dalších schopností, jako spolupráce, trpělivost nebo solidarita. Muzikantská Cecilka je toho příkladem, na přípravách se podílelo pod vedením ředitele střediska otce Josefa Trochty a hlavních koordinátorů manželů Dračínských okolo dvaceti lidí, a to převážně právě z řad mladých. I když musíme zmínit i členy kapely, kterými jsou již otcové rodin a proto si jejich dobrovolné věnování času velmi vážíme.

Ondřej Salák, organizátor

Don Bosco mi ukazoval cestu

Inspirován vlastním životopisem Dona Boska sepsal italský spisovatel Guido Quarzo „vlastní“ životopis prvního nástupce zakladatele salesiánů. Michal Rua byl mezi prvními chlapci, kteří se stali nejbližšími spolupracovníky Dona Boska, asistenty mladých a jeho nepostradatelnými pomocníky. Nabízíme vám dvě kapitoly, třeba vás budou inspirovat.

Mravnost a poslušnost

Aniž bych si to nějak uvědomoval, vyrůstal jsem na příkladu Dona Boska. On vše pozoroval, byl všude přítomen, dělal nám společnost ve chvílích modliteb, ale i zábavy a především při práci. Don Bosco si nedovedl představit nic jiného než život zcela zasvěcený službě opuštěné mládeže a po nás nežádal také nic jiného; měl jen tento cíl a přál si ho uskutečnit pro sebe i pro nás.

Tato služba si však vynucovala ujmout se i svízelných úkolů, být neústupný a nikdy neřict „nemám čas“ nebo „nezbývá mi na to dost času“.

Takže čas se ubíral z nocí, jež byly často „zkracovány“ se souhlasem Dona Boska. Během nejtěžších zim se stávalo, že jsme vstávali ve tři ráno a probouzeli těch několik dalších osm nebo deset dobrovolníků, kteří přistoupili na tento přísný časový režim.

Stávalo se, že voda v umyvadle u postele byla zcela zamrzlá. Co pak? Otevřeli jsme podkrovní okno, zabořili ruce do sněhu a jím jsme se umyli.

Pak začalo studium.

První půlhodinu jsem strávil rozjímáním nad spirituální literaturou, přesně po vzoru Dona Boska.

Poté jsme se při světle plápolajícího plamene olejové lampy věnovali řeckým a latinským autorům; ticho v obrovském spícím domě narušoval jen nepatrný hluk vyvolaný obracením stránek a pohybem pera po papíře při psaní.

Tohle všechno trvalo do půl šesti, kdy se k nám připojili ostatní chlapci a dům pomalu začínal opět pulzovat životem.

Právě tehdy jsem po večerech třikrát do týdne dával hodiny malému Emanuelu Fassatimu, synovi markýze Fassatiho, štědrého dobrodince oratoře, zatímco ostatní večery jsem si vyhradil pro studium řečtiny a hebrejštiny v domě opata Peyrona.

Svoje volné chvíle jsem následně často věnoval studiu Písma svatého v hebrejštině.

Ach, to byly krásné časy, když jsem chodil na hodiny do pokojíku opata Peyrona! Byla to doba, kdy Cagliero skládal etudy pro spinet, Francesia vybrušoval latinské verše a já jsem se šťastně oddával své hebrejské mluvnici!

A jak jsem řekl, Don Bosco

snad ještě víc než s otcovskou láskou vše s přátelským a laskavým přístupem vedl, především prostřednictvím „přednášek“, které pořádal o nedělních večerech ve svém pokojíku.

Ovšem jednoho dne dospěl k názoru, že pro mě nadešla chvíle pro velkou změnu.

Stalo se tak 25. března 1855, během večera na svátek Zvěstování, kdy jsem ve skrovném pokojíku Dona Boska před tím, jenž mě s tak láskyplným přístupem celou dobu až do onoho okamžiku vedl, pronesl sliby chudoby, mravní čistoty a poslušnosti.

Když jsem klečel před Donem Boskem, vyvstala mi na mysli slova, jež mi kdysi dávno řekla matka: „Poslušnost, Michálku, není jako pěkná alej osázená stromy. Je to spíš obtížná a namáhavá cesta, cesta, která však vede k Pánu.“

Maminka měla pravdu, nicméně v ten okamžik mi poslušnost připadala jako snadná cesta, jako krásná alej osázená stromy, cenný dar, jež jsem odevzdával do rukou svého duchovního otce.

Michal Rua

- Narodil se v Turíně 9. června 1837. Ještě jako chlapec se setkal s Donem Boskem, který mu symbolickým gestem předpověděl, že se s ním v životě bude dělit na půl.
- V roce 1855 složil první sliby a ještě jako podjáhen byl vybrán za duchovního ředitele rodící se kongregace. Když se don Rua stal nástupcem Dona Boska (1888), zdálo se, že se s ním opravdu rozdělil „na půl“ ve všem. Projevil tvořivou věrnost snahám a apoštolským iniciativám zakladatele, přijal jeho laskavé otcovství, rozvinul jeho díla a podporoval nadšení pro apoštolát ve prospěch mládeže, který přizpůsobil změnícím společenským podmínkám.
- Během 22 let, kdy byl hlavním představeným, vykonal mnoho cest, aby upevnil a podpořil práci spolupratřů, které také často povzbuzoval svými oběžníky i osobními dopisy, jež jsou spolehlivou interpretací ducha zakladatele.
- Zemřel v Turíně 6. dubna 1910.
- Pavel VI. ho zapsal do seznamu blahoslavených 29. října 1972.

Ovládl mě pocit, že onoho večera mezi těmi čtyřmi stěnami se právě rodí sen Dona Boska a že Prozřetelnost určila, že já mám být jeho součástí.

Setkání s papežem

Devátého března, kolem jedenácté dopoledne, jsme s Donem Boskem prošli Bronzovou branou a pak jsme se vydali chodbou svatého Damasa až k papežovým komnatám.

Dorazili jsme tam silně rozrušení, jak si laskavý čtenář jistě dokáže představit, s obřadním rouchem jen tak tak navléknutým přes ramena po probdělé noci.

Cítil jsem, že se musím přemáhat, abych neztratil vyrovnanost ducha: tížilo mě na tisíc myšlenek, když jsem stoupal po schodech do papežových komnat, téměř jako by se na té činnosti nepodílela vůbec žádná volná aktivita, jako by vše probíhalo samovolným mechanickým pohybem. Pompézně vystrojení členové švýcarské gardy mi připadali jako princové, před kterými jsem se cítil jako poddaný, stejně jako přepychově oblečení sluhy, kteří nám šli naproti a ukláněli se, když přebírali pozvánku na audienci, již Don Bosco držel v ruce.

Vzpomínám si, že čekání bylo dlouhé a že jsem se snažil rozptýlit pozorováním neustálého hemžení v předpokojí audienční místnosti. Přesto však mé duševní rozpoležení, dokud nás nezavolali, by se dalo popsat jako stav velkého vzrušení. Prelát, papežův tajný komoří, nám dal znamení, abychom vešli, a pak Dona Boska omylem ohlásil jako dona Giovannioho Bossera,

jelikož si chybně přečetl nápis na pozvánce.

Na okamžik se mi zastavil dech. Jak to?! Můžeme takto začít rozhovor se Svatým otcem?

Don Bosco našťěstí zachoval duchapřítomnost a klid, nesnažil se opravit prelátovo pochybení a dal věcem volný průběh dle vůle Prozřetelnosti.

Po třech pokleknutích, jak protokol káže, nás papež vyzval, abychom si k němu přisedli.

V tu chvíli se veškeré moje obavy rozplynuly. Svatý otec mi připadal přívětivější, úctyhodnější a zároveň obdivuhodnější člověk, než by mohl jakýkoli malíř vůbec vykreslit.

„Jste z Piemontu?“ zněla první otázka, již položil Donu Boskovi.

Don Bosco poté vysvětlil, že jsme z Turína a že se tam zabývá výchovou mládeže.

„To je pěkné poslání!“ zvolal papež. „Mám takový pocit, že v Turíně je ještě další kněz, který se tímto zaobírá, jistý Don Bosco.“

„Svatý otče, já jsem Don Bosco.“

Pius IX. si uvědomil, že došlo k nedorozumění, a vlídně se tomu zasmál. Pak se co možná nejdůvěrněji informoval o díle Dona Boska a rovněž si vzpomněl, jak bylo v jedné sbírce vybráno třicet lir, které byly věnovány oratoři, když musel utéct do Gaety.

Nato Don Bosco vysvětlil, že mezi oněmi mladými lidmi, kteří tak štědře přispěli do sbírky, bylo patnáct knihařů, kteří měli v úmyslu obdarovat Svatého otce svazkem dosud vydaných čísel Katolického čtení, a pokynul mi.

Já, který jsem se do toho okamžiku držel tiše stranou, jsem

papeži podal svazek časopisů.

„A vy, chlapče, jste kněz?“ zeptal se mě Svatý otec.

„Ještě ne, Svatý otče. Zatím jsem jen bohoslovcem a studuji třetím rokem teologii.“

„A jaká pojednání právě probíráte?“

„De baptismo et de confirmatione, Svatý otče.“

„Ach, ale to je nejjednodušší pojednání...“, zvolal papež.

Poté se vzdálil, aby si pro něco došel. Vrátil se s patnácti medailkami Neposkvrněné Panny Marie, jež předal Donu Boskovi.

„Ty jsou pro vaše chlapce knihovna“, řekl Svatý otec.

Poté věnoval i mně jednu, trochu větší, a přitom se stále obracel na Dona Boska a dodal: „a tahle pro bohoslovce, který vás doprovází.“

Nakonec vložil Donu Boskovi do rukou schránku s cennou medailí pontifikátu se slovy: „A tahle je pro vás.“

Nato si Don Bosco dodal odvahu a pravil: „Svatý otče, ještě mám na srdci něco osobního, co bych vám chtěl sdělit.“

Nastala chvíle na to, aby byl Svatému otci předán sešitek, jež jsem pečlivě přepsal podle původního znění vytvořeného Donem Boskem.

V té chvíli jsem poklekl a odešel. Celou dobu, kdy Svatý otec vedl s Donem Boskem soukromý rozhovor, jsem strávil v modlitbě a připadalo mi to jako nekonečná chvíle.

Když mě konečně zavolali dovnitř, udělil nám Pius IX. své požehnání, a to nám všem, spolupracovníkům, dobrodincům, chlapcům z oratoře i celému poslání Dona Boska...

Audience skončila. Oba jsme byli natolik plni dojmů ze setkání, že jsme téměř nepromluvíli.

*Knihu vydalo nakladatelství
Portál v roce 2011
Jiří Kučera*

Život a dílo českého misionáře P. J

Rubrikou misie navazujeme na loňskou rubriku DOMISAL 2011 věnovanou dobrovolnictví. Cílem rubriky není jen nabízet zajímavé zprávy z misí, ale především **zapalovat naše srdce** touhou Dona Boska přinášet Ježíše Krista každému, s kým se setkáváme.

Asijský zázrak

Uplynul rok od smrti velkého českého misionáře v Indii P. Jana Meda († 25. 1. 2011). Málokdo asi tušil, že právě tento muž bude zapojen do zázraku, který mohla Asie prožít v minulém století v oblasti salesiánských misí a nových zasvěcených povolání.

Po staletí panovalo v církvi přesvědčení, že hlavním zdrojem nových misijních povolání musí být především Evropa a je jen málo pravděpodobné, že by na asijském kontinentu nějaká povolání ke kněžství a zasvěcenému životu mohla vyrůst. Jak vlastně došlo k tomu, že dnes jsou Indové nepočtenější národností v salesiánské kongregaci?

P. Jan Meda

Klíč k tajemství leží v práci P. Johna Meda v polovině minulého století.

Práce pro nová povolání

Jedno z nejdůležitějších období jeho života bylo v aspirantátu v Tirupatturu. Působil zde po svém vysvěcení na kněze v roce 1943

a pak od roku 1946 devět let jako ředitel. Spolu se svým provinciálem Josefem Carrenem patřili k průkopníkům práce pro nová indická povolání.

V aspirantátu shromažďoval stovky chlapců již středoškolského věku, kteří měli touhu a předpoklady pro duchovní povolání. I přes nedůvěru mnohých se dílo neuvěřitelně rozvíjelo. Vznikla tak nová generace dobře připravených místních indických salesiánů, kteří se stali pilíři rychle se rozvíjejícího salesiánského díla.

Indičtí misionáři v Evropě

Půl století po dobré setbě se objevila bohatá úroda. Indie se stala nejen zemí s největším množstvím salesiánů (2504 dle současné ročenky), ale také zemí, která sama posílá misionáře do různých částí světa.

Jednoho z nich – Sureshe Ekku – můžeme najít také v Bulharsku, které patří do naší české provincie. Tak se naplňuje biblické zaslíbení „dejte, a dostanete“.

Pavel Ženíšek, český misionář v Bangladéši

Jana Meda přináší bohaté plody

Čeští dobrovolníci na severu Indie

Na dalším rozvoji díla započatém P. Medem se podílejí také čeští dobrovolníci. Ve školním roce 2010/2011 se do práce pro mladé lidi v severní Indii zapojily Janka Jurigová a Marie Polívková. V červenci 2011 navázal na jejich činnost Cyril Vojtěšek. Dobrovolníci působí ve městě Golaghat, stát Assam na severovýchodě Indie, což je region, kde působil i P. John Med.

Současný dobrovolník Cyril Vojtěšek učí angličtinu na místní salesiánské škole, doučuje, doplňuje či jinak vypomáhá v práci salesiánům. Více se o jeho činnosti můžete dozvědět na www.rokvindii.cz.

Dnes jím jako Bangladéšan

Ve stejném roce, kdy zemřel P. John Med, začal svoji misijní službu český salesián Pavel Ženíšek (viz rozhovor na str. 6). Od prosince 2011 se zapojil do práce v nejnovější salesiánské misi v Bangladéši, tedy v jednom z nejhudších států světa.

Činnost salesiánů pro mladé lidi v této chudé zemi chceme letos více podpořit. V březnu 2012 uskuteční Salesiánská asociace Dona Boska ve spolupráci s řadou dobrovolníků kampaň „Dnes jím jako Bangladéšan“. Účastník kampaně se může přes internet přihlásit na určitý den, kdy bude jíst jako typický Bangladéšan, tedy stejný druh stravy a stejný počet jídel během dne. Od organizátorů obdrží recept na dané jídlo a také různé informace o životě v Bangladéši. Na internetu bude možné diskutovat, vyměňovat si informace. Kampaň bude doprovázena programem pro školy a veřejnost v Praze a dalších městech

Cyril Vojtěšek s indickými kluky

ČR. Cílem této akce je přiblížit veřejnosti život v Bangladéši, propagovat salesiánské misie a získat pro ně podporu.

Více informací bude k dispozici na webu: www.sadba.org a následně také na facebooku.

Dával tak, aby nebyl důležitý

V indickém Imphalu se 25. ledna 2012 uskutečnila připomínka prvního výročí úmrtí českého salesiánského misionáře P. Jana Meda.

„Jsem moc rád, že jsem se mohl oslav zúčastnit a poděkovat za život P. Jana Meda, dotknout se jeho díla a modlit se na místech, kde tak plodně působil,“ říká P. Jaroslav Vracovský, SDB, jeden ze čtyř Čechů, kteří se slavnosti přímo v Imphalu účastnili.

P. Jan Med patří mezi velké české misionáře. Více než 75 let prožil v Indii, nejdříve v jižní části a pak na severovýchodě. Byl učitelem, ředitelem, provinciálem, novicmistrem, skladatelem náboženských písní a především člověkem, který přinášel chudým venkovským dětem vzdělání a evangelium.

Tajemství šíře jeho působení se skrývá v práci s katechety a řeholními sestrami. Ti procházeli chudé čtvrti a venkovské oblasti a vyhledávali potřebné děti, které nechodí do školy, protože si to rodina z finančních důvodů nemohla dovolit. Jím pak zprostředkovával podporu. Peníze však nedával přímo rodinám, ale školám a internátům. Skrze tuto vzdělávací práci nabízel i evangelium. „John Med byl pro mě více než otec,“ řekl ředitel z jedné venkovské školy na kraji Imphalu. „Skrze něj jsem mohl najít katolickou víru a životní směr,“ dodává.

Dílo, které P. Jan Med započal, rok po jeho smrti pokračuje dál. Mnoho podporovaných rodin a škol vyjadřuje vděčnost všem, díky kterým mohou pokračovat ve vzdělávání a evangelizaci svých dětí.

Další informace

Více o salesiánských misích se můžete také dozvědět v newsletteru Cagliero 11, který je ke stažení na www.sadba.org

Jaroslav Vracovský, SDB,
delegát pro misijní animaci,
Tomáš Nýdrle

Eva Špačková

[illegible]

Don Bosco SHOP

Řada lidí se shání po nej-různějších plakátech, pohledech a samolepkách s Donem Boskem, Ignácem Stuchlým a další věcech se salesiánskou tematikou. Je možné něco takového sehnat v ČR?

To byl jeden z hlavních důvodů, proč na adrese www.dbshop.cz experimentálně spouštíme nový elektronický salesiánský obchůdek Don Bosco SHOP. Třeba v něm najdete něco, co by mohlo někoho potěšit.

Případné slevy můžeme poskytnout dle domluvy, jde hlavně o to, aby věci sloužily a abychom pak mohli vyrobit zase něco dalšího. Prosím o trpělivost s dodacími termíny, sami nemáme velkou kapacitu na balení balíčků, tak chceme spolupracovat s dobrovolníky. Ideální je vyzvednout si věci přímo v Praze. *Jaroslav Vracovský*

Marie Troncatti blíž oltáři

Díky zázraku, jenž se přičítá přímluvě sestry Marie Troncatti, pokročil proces jejího blahorečení. Koncem listopadu 2011 se proto sešli sešel kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro kauzy svatých, generální představená Dcer P. Marie Pomocnice matka Yvonne Reungoat, don Pierluigi Cameroni, generální postulátor pro kauzy svatých v salesiánské rodině a postulátorka FMA sestra Sylvia Ciezowska.

Kardinál Angelo Amato podtrhl význam této misionářky, která žila v letech 1883–1969 a působila

v Ekvádoru, a vyzval jak Dcery Panny Marie Pomocnice, tak celou salesiánskou rodinu, aby se více seznámila s touto osobností a prosila ji o přímluvu.

Setkání salesiánských misionářů v Evropě

O víkendu 25.–27. listopadu 2011 se v hlavním domě salesiánů v Římě setkala 37 misionářů, kteří působí v osmi evropských provinciích. Celkem jich do Evropy přišlo v posledních 10 letech více než 80, většinou z asijských provincií. Svou přítomností chtějí posílit salesiánské charisma v Evropě, které současná generace mladých potřebuje potkávat konkrétně a viditelně. K tomu je třeba mít na zřeteli kvalitu osobního života jednotlivých misionářů a současně usilovat o osobní kontakt s mladými.

Salesiánský klub mládeže Kobylisy pořádá
7. ročník otevřené výtvarné a keramické přehlídky

TO JE HLÍNA

na téma

Svět za 1000 let

Termín konání: březen–duben 2012

Tak jako v minulých letech je soutěžní přehlídka spojená s charitativní akcí. Tentokrát se jedná o podporu nově vznikajícího místa v Bangladéši. Z České republiky se mise účastní salesián Pavel Ženíšek.

Záštitu nad tímto ročníkem převzal místopředseda vlády Karel Schwarzenberg.

Pokud jste zástupce instituce pracující s dětmi ve věku od 4 do 16 let, neváhejte a přihlaste jejich díla. Čas máte do 20. února 2012. Více informací a přihláška na: <http://kobylyisy.skm.cz/prihlaska-hlina>

Díla budou vystavena v krásném prostředí Muzea Kampa (Sovovy mlýny – Praha 1) kde se také celá akce zakončí benefičním večerem.

Nezapomeňme na Haiti!

Před dvěma roky – 12. ledna 2010 – zasáhlo haitskou metropoli Port-au-Prince ničivé zemětřesení a srovnalo ji se zemí. Rozsah škod byl obrovský, postiženy byly více než 3 miliony lidí. Zcela zničeno bylo i salesiánské dílo v Port-au-Prince, kde zahynuli i tři salesiáni, 500 mladých lidí v centru ENAM a žáci salesiánské školy.

Práce salesiánů na Haiti byla zemětřesením vážně narušena a s následky se potýká do současnosti. „Haiti je silná země a zemětřesení je příležitostí k tomu, aby se tato země stala ještě lepší a silnější,“ říkají tamní salesiáni, kteří letos oslaví 75 let své přítomnosti a činnosti na Haiti.

Na Haiti už dvacet let pracuje i 77letý slovenský salesián

P. Augustín Vrecko. Pomáhal při výstavbě základních škol a při zaškolení místních učitelů. Kromě toho rozběhl i projekt vzdělávání a pomoci rolníků a podílel se i na budování nových staveb a silnic, které se i přes obrovskou chudobu po zemětřesení v zemi znovu staví. V současnosti mu dokonce přijeli na pomoc čtyři slovenští dobrovolníci.

Slovenský dobrovolník Mário Paroha na Haiti

Před zemětřesením žilo na Haiti více než 80 % populace v chudobě a polovina obyvatel neuměla číst ani psát. Podle Programu OSN pro rozvoj je v současnosti na Haiti 600 tisíc lidí v utečeneckých táborech, pouze 25 % trosk zřícených budov bylo do dneška odstraněno. Cholera v roce 2011 zabila více než 7000 lidí. Salesiánská zařízení přesto navštěvuje více než 23 000 dětí a mladých lidí, kterým se ve školách a odborných učilištích věnuje více než 1200 učitelů.

Za připomínku stojí i to, že svou solidaritu se salesiány a jejich svěřenci na Haiti projevili v České republice tisíce lidí. Jen členové salesiánské rodiny mezi sebou a v salesiánských farnostech vybrali a na zvláštní účet hlavního představeného Pascuala Cháveze přispěli částkou téměř 2,5 milionu korun.

Jiří Kučera

Z dějin salesiánského díla na Haiti

„Dějiny přítomnosti salesiánů na Haiti jsou od počátku spojeny s institucí „Ecole Nationale des Arts et Métiers“ v Port-au-Prince, více známou pod obecným označením „Saint Jean Bosco“. Když prezident Vincent viděl salesiánské dílo v sousední zemi, požádal v říjnu 1934 arcibiskupa ze Santo Domingo Mons. Pittiniho, aby podobné dílo, jaké salesiáni řídili v dominikánském hlavním městě, založili také v Port-au-Prince. Hlavní představený vyslal následujícího roku do Port-au-Prince zvláštního vizitátora, dona Antonia Candelu, který spolu s Mons. Pittinim a haitskou vládou sepsali základní smlouvy pro založení nového díla. K zasazení salesiánského charismatu na Haiti hlavní představený delegoval Francouze bretaňského původu a lyonského exprovinciála, dona Marie Gilberta. Spolu s italským koadjutorem Adrianem Massou se zde vylodili 27. května 1936. Komunitu poté doplnili další spolupráti.

Dílno, vedené dynamickými a kompetentními mladými italskými salesiánskými učiteli, daly škole takový impuls, že se postupně stala nejlepší učňovskou školou v zemi. Personální posily z Belgie napomohly k tomu, že se začalo pečovat o místní povolání. Prvním haitským salesiánem se stal v roce 1946 don Serges Lamaute. První haitský koadjutor Hubert Sanon skládal první sliby o rok později na Kubě. V roce 1948 byla vyslána skupina pěti mladých do Francie, aby zde absolvovala noviciát a filozofická studia.

Teprve v roce 1951 salesiáni otevřeli dům v Petionville, a v roce 1955 „Fondation Vincent“ v Cap-Haïtien, první farnost svatého Jana Boska na haitské půdě.

Haiti zpočátku spadalo pod salesiánskou provincii Mexiko-Antily se sídlem v Havaně, později byla spolu s Kubou, Dominikánskou republikou a Portorikem součástí provincie Antily se sídlem v Santo Domingo. Od roku 1992 je Haiti vizitatorií se sídlem v Port-au-Prince. V současné době je zde deset domů; formační domy jsou tři: přednoviciát, noviciát, postnoviciát.“

Z listu hlavního představeného Pascuala Cháveze z března 2006

Křížovka

Lidové přísloví					POMŮCKA: ABLACE, ART, TRAPER	PŘEDLOŽKA	STARŠÍ ZÁJMENO	VYVŘELINA	CHATEAU- BRIANDOVA NOVELA	2. DÍL TAJENKY	PAPOUŠEK
					PONA						
					DRAVEC						
 KONEC (expres.)	3. DÍL TAJENKY	EVROPAN	ČLEN SENÁTU INFEKČNÍ NEMOC								
CHUŤ						BĚLE- HRADSKÝ VRCH HYKAVEC					
AFRICKÝ STÁT							ARABSKÉ MUŽ. JM. ZVYKOVÉ PRAVO				PŘÍSADA DO VÁPNA
NÁZEV PÍS- MENE			RANNÍ VLÁHA OZDOBNÁ NÁDOBA					UMĚNÍ (francouz.) VYMŘELÝ KOČOVNÍK			
NOVOLUNÍ				TOLIKO MUŽSKÉ JMÉNO					0,01 ha (slovensky) SOUČÁST SILICE		
 BRODIVÝ PTÁK DRUH OPICE					HORSKÉ NEBEZPEČÍ KAM (básnický)						
KŘÍŽENEC HŘEBCE A OSLICE						NÁSYP Z KAMENÍ ŠUMIVÉ VINO					
ČTVERECNÝ NEROST							OTROK (zastarale) HRBET CHODIDLA				TORSTEN (domácky)
KTERÝ (knižně)			RUMIŠTNÍ ROSTLINA BUDDHIST. HROBKA					VLÁKNO POPĚVEK			
ÚŘAD (zasta- rale)				VELKÉ OKO SOLMIZAČ. SLABIKA					CO (slovensky) ITALSKÉ MĚSTO		
NĚKDO (knižně)					POTULNÝ LOVEC DRAVÝ PTÁK						
 KOPIE PODOBA						ZVÍŘECÍ ÚSTA SIBIŘSKÁ ŘEKA					
OPAK SVĚTLA				SPZ ÚSTÍ N. LABEM LOVKYNĚ ÚSTRIC			INIC. SKL. DVOŘÁKA KOSTRA HLAVY			AVERS	LED (anglicky)
PŘEDLOŽKA			VÝZVA SLOVEN. SPOJKA					OLIVER (domácky) IN. MALÍŘE LADY			
PRAOTEC					1. DÍL TAJENKY						
KONČETINA					TÁNÍ						

Soutěž o ceny: Vyluštěnou tajenku zašlete na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8). Ze správných odpovědí bude vylosováno 10 výherců, kteří obdrží věcné ceny. Řešení zasílejte do 12. března 2012.

Vše nejlepší k narozeninám

Salesiánům a salesiánkám, kteří v září a v říjnu **oslavili kulaté narozeniny, vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska. Blahopřejeme samozřejmě i těm, kteří nejsou v našem stručném přehledu uvedeni.**

Osmašedesáté narozeniny oslavil 18. ledna P. Josef Preisler, koadjutor Jan Rychlý se 21. ledna dožil 79 let. Ladislav Bandouch oslavil 25. ledna kulaté 30. narozeniny.

Únorové oslavy zahájí hned 1. P. Hynek Černoch, který slaví padesátiny. Hned druhý den – oslavil P. Josef Kopecký st. 77 let a 4. února se salesiánka Věra Vorlová dožívá již 83 let. Bývalý provinciál

P. Jan Komárek se 7. února dožil 55 let a Jiří Caha oslavil 14. února 45. narozeniny. Na konci měsíce – 28. února se krásných 82 let dožívá P. Josef Pavlas.

P. Josef Pavlas

P. Josef Kopecký st.

P. Hynek Černoch

sr. Věra Vorlová

Foto: Jiří Kučera

Jan Rychlý

Maskův memoriál 2011

Dvanáctý ročník tradičních **boulderingových závodů** na stěně v Praze v Kobylisích proběhl v sobotu 17. prosince 2011. Sportovního klání se kromě místních lezců z Horohub 303 zúčastnili i zástupci z jiných salesiánských středisek – přijeli horolezci z Plzně a Českých Budějovic a podruhé nás navštívili i lezci ze Slaného. Konečný počet závodníků se vyšplhal až na 59 lezců.

Poslední instrukce před závodem

A jdeme do toho!

Zejména mladší závodníci překvapili šikovností

Pod ostržím pohledem rozhodčích, fotografů a diváků

Prosím: Nepadej!

Po boji, po závodech...

Vánoční turnaj rodinných dvojic

salesiáni dona boska

O víkendu 17. prosince 2011 se v havířovském salesiánském středisku mládeže na Šumbarku konal již osmý ročník oblíbeného pingpongového turnaje rodinných dvojic, kterých nakonec přijelo 22.

Pro účastníky byl kromě stolního tenisu připraven také veselý doprovodný program, když na ně čekaly závody na autodráze, skládání puzzle a bláznivý ping pong o napůl složený stůl. Vítězi hlavní soutěže se stali Lukáš a Ondřej Štětinovi, cenu útěchy si odnesli Juraj a Jan Hodermanští.

Jiří Matuš

Při skládání puzzlů se zapotili spíše starší účastníci turnaje...

Z bojů ve skupinách

Foto: archiv autora

Společné foto účastníků vánočního turnaje rodinných dvojic v Havířově

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62